damine mino kõrwa, otsego wana hambata inimese jut. Ehk kül tulisel sikul nähtawad tiibu ei olnud, siiski lendas ta pääsokese rutusel edasi, otsekohe senna poole, kus mina istusin. Hirm töstis mul ihokarwad püsti; ma pigistasin silmalaud kinni, topisin sõrmed kõrwa kuulmete ette, lootes se läbi siku kuju ja mekerdamist ärakaudata. Tühi lootus. Mida enam silmi ja kõrwi petise eest hoidsin, seda awalikumaks tõusis asi. Mina olen raha- ja waranduse peremees, rääkis tuline sik — kes mino teenistusse ihaldab tulla, se peäb hirmo ja kartust ärasalgama, süda öö pimedusel julgem olema kui pääwal, 7 aastad, 7 kuud ja 7 pääwa enesega wõitlema: siis leiab ta õnne. Kui silmi ülestõstsin, paistis tõusew päikese tera mino silma; onopoead olid ammo juba wähkidega koeo läinud, mina üksi jõekaldale maaha jäänud."

Teie olite wistist kogemata magama uinunud, küsis aidamees — ja seltsimeehed olid teid koeo minnes maaha unustanud?

„Mõnda seletab üks teädmata loom lugu" — kostis isand — „ja ei oskanud ka mina sel korral paremine seda lugu, enne kui siko peremeehega mõne hea aasta iljemine ligemine tutawaks saime."

„Mis peremeehe nimi oli?" küsis Hans.

„Tasa, tasa, poeoke!" keelas isand — „kes teda kogemata omale sõbraks saanud, ei nimeta teda ial muul kombel kui peremees. Wana peremeehe käes seisawad kõige salawuse wõtmed, ega wõi üksi elaw loom sügawamale tungida, kui peremees lubab."

„Meie märkame teie könest, — ütles mõlder — kuda teie peremeehega kindlamas sõbruse kütkes seisate, kui meile tahate ilmutada. — Ommetegi ei mõista mina, mikspärast teie esiteks rahakandjaid tahtsite ärasalata?

„Mil a'al ma neid salgasin?" küsis isand wasto.

Tunnistage meile tõt, armas isand! — palus Hans — ja juhatage meile teed rahahaugule wai warakandjale?

„Tõeste," lisas mõlder juure — „meie tahame teie wasto kõigest wäest tänolikud olla ja teie waewa ja aeawiitmist rohkest äratasuda, mis meie heaks saate kulutama."

„Hea kül!" kostis isand — „wahetame siis usalduse usalduse wasto ja hakame tõt mööda kaupa sobitama. Minewal Jaani laupääwal juhtusin esimest korda teie kohta käima. Ja et koht mul alles wõeras oli, läksin ühe kõrgema künka otsa, kuhu päikese tõusuni puhkama jäin. Kuida ise teäte põlewad Jaani ööl kõik rahahaugud; mino silmas paistis üksteistkümme raha kuma."

Üksteistkümme rahahauko ühekorraga! hüüdsid kuuljad imestates ühest suust.

„Se on pisuke asi," wastas isand. „Rahahaugo koha leidmine ei tee mechele suuremat koormat; igaüks, kes Jaani ööl tule tähtsast waatama lähäb, wõib raha ilmutust näha saada. Enam waewa teeb koha märkamine ja kõige enam wälja arwamine kui palio raha pesas saab olema. Peale seda tuleb

Maa-rahwa Kasuline Kalender 1854, lk. 27